

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010067
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010067.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej vec navrhovateľky Markízy - Slovakia, spol. s r. o., Bratislavská č. 1/A, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenej advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 35 906 464, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/027/2013 z 09. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 09. apríla 2013 č. RP/027/2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 500 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiiu rozhodnutím z 09. apríla 2013, č. RP/027/2013 vydaným v správnom konaní č.: 14-PLO/O-305/2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.319 Eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA odvysielal dňa 03. novembra 2012 o cca 08:51 hod. program Agentky D.E.B.S. v trvaní cca 112 minút 33 sekúnd (vrátane reklamných prerušení), ktorý prerušil zaradením reklamných blokov štyrikrát. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXXXX/XXXX, VS

XXXXX, KS XXXX.

Svoje rozhodnutie odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, záznamom programu Agentky D.E.B.S. odvysielaného na televíznej programovej službe TV MARKÍZA dňa 03. novembra 2012 o cca 08:51 hod., stanoviskom účastníka konania k začatiu správneho konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/052/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/070/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/084/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/096/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia upozornenie na porušenie zákona. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, ktorú vyhodnotila ako relatívne nízku, mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Toto rozhodnutie napadla navrhovateľka včas podaným opravným prostriedkom na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

Navrhovateľka namietala, že smernica č. 2010/13/EÚ v čl. 20 definuje pojem časový úsek pre potreby zaraďovania reklamy počas vysielania diela takto: každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Smernica predstavuje špeciálnu úpravu, ktorou sa má tak správny orgán, ako aj vysielateľ riadiť v prípade, ak neexistuje pre daný prípad špeciálna právna norma, presne upravujúca predmetnú oblasť. V Slovenskej republike však platí zákon č. 308/2000 Z. z., ktorý oblasť a problematiku zaraďovania a spôsobu zaraďovania reklamy do audiovizuálnych diel upravuje špecifickou úpravou, a to v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Zákonodarcu tak stanovil spôsob zaraďovania reklamy nasledovne: jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek.

V prípade programu Agentky D.E.B.E. bol netto čas diela 91 minút, brutto čas diela 112 minút 33 sekúnd, t. j. počet začatých 30 minútových častí bol 3 x 30 minút a 1 x 22 minút a 33 sekúnd. Tým, že v uvedených prípadoch vysielateľ zaradil štyri reklamné bloky, neporušil ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Ďalej podľa navrhovateľky napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko jeho výroková časť podľa jej názoru neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Podľa navrhovateľky v ňom absentuje popis spáchania skutku alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol správny delikt spáchaný. Vo výrokovej časti teda absentuje popis, na základe ktorého by bol zrejmý spôsob, akým prišlo k protiprávnemu konaniu vysielateľa v súvislosti s odvysielanými programami. Zároveň navrhovateľka poukázala na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/21/2010 zo dňa 18. mája 2011, 5Sž/9/2009 zo dňa 22. septembra 2009 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2As/34/2006-73 zo dňa 15. januára 2008 a rozsudok Mestského súdu v Prahe č. 7Ca/315/2007-59 zo dňa 30. januára 2009.

Administratívne rozhodnutie č. RP/027/2013 nepredstavuje ojedinelé rozhodnutie v rovnakej skutkovej a právnej veci. Rozhodnutím zo dňa 23. apríla 2013 odporkyňa rozhodla o porušení ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a uložila navrhovateľke sankciu vo výške 4.000 Eur a tiež ďalším rozhodnutím zo dňa 07. mája 2013 odporkyňa rozhodla o porušení ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a uložila navrhovateľke sankciu vo výške 3.319 Eur. Podľa navrhovateľky môžu všetky začaté správne konania naplniť podstatu pokračujúceho správneho deliktu a ide o čiastkové útoky pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľka poukázala na zrušujúce rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vo veciach sp. zn. 5Sž/15/2011, 8Sž/24/2011, 8Sž/24/2011, 5Sž/24/2011, 8Sž/18/2011, 3Sž/19/2011, 3Sž/18/2011, 5Sž/17/2011, 5Sž/25/2011, 5Sž/23/2011 a 8Sž/23/2011. Správny orgán už uložil vysielateľovi tri finančné sankcie (4.000 Eur, 3.319

Eur a 3.319 Eur) v úhrnnej výške 10.638 Eur. V časti rozhodnutia č. RP/034/2013 o uložení sankcie vo výške 4.000 Eur, napriek skutočnosti, že ide o minimálnu výšku uloženú sankcie podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nie je táto sankcia dostatočne odôvodnená. Keďže v ďalších prípadoch môže ísť o pokračujúci správny delikt, a teda uloženie tejto sankcie predstavuje uloženie finančnej sankcie za čiastkový útok pokračujúceho správneho deliktu, považuje navrhovateľka výšku uloženú sankcie za nedostatočne odôvodnenú, a teda nepreskúmateľnú.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho organu, navrhla, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/027/2013 zo dňa 09. apríla 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Na nariadenom pojednávaní uviedla, že podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa podľa nej pri vysielaní audiovizuálneho diela povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy na každý 30 minútový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Zákon explicitne neuvádza, že sa musí jednať o ucelený 30 - minútový úsek. Podľa navrhovateľky pripúšťa prerušenie audiovizuálneho diela ak aj presahuje 30 minút. Z uvedeného mala za to, že ak predmetné audiovizuálne dielo prerušila štyrikrát, t. j. zaradila štyri reklamné bloky neporušila ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Zotrvala na zrušení rozhodnutia a vrátení veci odporkyni na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľky uviedla, že má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní [správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/027/2013 zo dňa 09. apríla 2013, ako právne správne potvrdil.

Na nariadenom ústnom pojednávaní sa odporkyňa plne pridrжала svojho písomne podaného vyjadrenia. Na doplnenie k tvrdeniu navrhovateľky poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu, a to konkrétne na rozhodnutie sp. zn. 3SŽ/12/2013 a sp. zn. 3SŽ/2/2013. V rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/12/2013 najvyšší súd potvrdil správnosť aj dostatočnosť formulácie výroku, v ktorom Rada konštatovala porušenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý bol formulovaný obdobne ako v preskúmanom prípade a zároveň konštatoval, že tieto porušenia nie sú pokračovacím správnym deliktom pre absenciu objektívnej súvislosti a v čase a spôsobe spáchania správnych deliktov. Vzhľadom na uvedený potvrdzujúci rozsudok by ani nebolo možné spojenie vecí, ktorého sa v opravnom prostriedku domáha navrhovateľka. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. mája 2014 a oboznámiac sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 14-PLO/O-305/2013 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávaní veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepoprela odvysielanie programu Agentky D.E.B.S. na televíznej programovej službe TV MARKÍZA, rovnako neboli sporné ani spôsob a dĺžka prerušenia uvedených programov reklamou, ani ich obsah a znenie.

Predmetom konania v posudzovanej veci bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia, ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000

Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA odvysielala dňa 03. novembra 2012 o cca 08:51 hod. program Agentky D.E.B.S. v trvaní cca 112 minút 33 sekúnd (vrátane reklamných prerušení), ktorý prerušil zaradením reklamných blokov štyrikrát. Toto konanie navrhovateľky je podľa odporkyne v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže predmetné programy bolo možné prerušiť zaradením reklamy len trikrát. Za uvedené jej odporkyňa uložila pokutu vo výške 3.319 Eur.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia, a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 14-PLO/O-305/2013 zo dňa 15. januára 2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 28. januára 2013. V spise sú pripojené obrazovo-zvukové záznamy predmetných programov. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza vyjadrenie navrhovateľky k správnomu konaniu zo dňa 20. februára 2013, ktoré bolo Rade doručené dňa 25. februára 2013, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 09. apríla 2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súdom pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súdom teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinností podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych

mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil

samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa Rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí Rady.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 Eur do 165.969 Eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 Eur do 49.790 Eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa článku 20 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradovať do vysielania televíznou reklamu ani telenákup.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejмый účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním

sledovaného programu a v neposlednom Rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe nielen gramatického ale aj logického a teleologického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona o vysielaní v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30 - minútový úsek.

Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30 - minútový časový úsek. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút, zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30 - minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí, je aj v súlade s európskym právom, konkrétne so smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľky ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút, vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľné správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

Určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 03. novembra 2012 o cca 08:51 hod. spôsob spáchania správneho deliktu - podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý spočíva v prerušení programu trvajúceho 112 minút a 33 sekúnd zaradením reklamy štyrikrát, a je konkrétne uvedený i správny delikt - protiprávnym konaním navrhovateľky je v prípade porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zaradenie reklamného prerušenia v rámci predmetného programu do časového úseku, ktorý netrval 30 minút. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka

dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľky v tomto smere treba považovať za irelevantnú (pozri k tomu bližšie napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/22/2010 10. marca 2011). Výrok s obdobnou formuláciou posudzoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 322/2011 z 27. júla 2011 a námietku sťažovateľa ohľadom formulácie výroku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že jej údajné protiprávne konanie malo byť posúdené ako pokračujúci správny delikt, najvyšší súd z obsahu spisu ani z okolností daného prípadu v kontexte ostatných navrhovateľkou označených správnych konaní nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. V tejto časti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou odporkyne uvedenou v rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k odvolaniu z 26. júna 2013, ktoré odporkyňa oprela o citáciu rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach a od ktorej nemá najvyšší súd dôvod sa odkloniť ani v prejednávacom prípade. Navrhovateľka svoje tvrdenie v tomto smere ničím podstatným neodôvodnila, neoznačila živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľkou ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodnutie odporkyne č. RP/027/2013 zo dňa 09. apríla 2013 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 OSP ako súladné so zákonom potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní nemala úspech a odporkyni zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.